

til ifølge Finansloven at lade Udgifter betales ender den 31te Marts, og at Ministeren kan forlange som sin Ret, at han ikke skal overtage Ansvar udenfor Loven, eller og, at de af Statens Kreditorer, som ikke have faaet deres Penge førend den første April, vente indtil den i Efteraaret sammentrædende Rigsdag har bevilget Pengene til Betaling af disse Udgifter. Dette vilde komme i Strid med den Udvikling, som Forholdet imellem Staten og dens Kreditorer har faaet hos os. — Disse forskjellige Hensyn have ført til det saakaldte Budgetregnskab, det er et saadant, der viser Indtægter og Udbetalinger i Henhold til et Aars Finanslov, selv om disse Indtægter og Udgifter have fundet Sted nogen Tid efter Finansaarets Udløb. Man opnaaer derved den store Fordeel, at navnlig de Udgifter, som henhøre til et Aar, optages samlede i Aarets Regnskab, og at derved et langt bedre og tydeligere Overblik fremkommer over det, der bør falde det enkelte Aar til Laast.

Den anden af Statsrevisionen anførte Aarsag til Afvigelsen af Kongerigets Regnskab for 1861—62 fra de tidligere Aars er den større Udførlighed, hvormed det er affattet. Det Hensigtsmæssige og Fortjenstfulde heri anerkjendes tilfulde af Udvalget, idet man i denne Henseende gjentager, at Regnskabet tydeligt viser, hvilke Udgifter der henhøre til de tidligere Aar. Udvalget kan dog ikke være enig med Statsrevisionen i, at Rigsdagens eller Udvalgets Medlemmer kunne ved Hjælp af Regnskabet og Revisionens Beretning være istand til at bedømme hele Forholdet. Affæet fra de Poster, hvis Afgjørelse beroer paa de Underkonti, som kun fremtræde i de specielle Regnskaber, anseer Udvalget det for hensigtsmæssigt, at Ministeriernes Regnskabsoverfigter blive trykte som Bilag til Kongerigets Regnskab.

Der gives endnu en tredie Aarsag til Statsregnskabets Forskjellighed fra de tidligere Aars, der ikke er omtalt af Revisionen, og hvorom Udvalget skal tilføje et Par Bemærkninger. Gjennemsnittet af Indtægterne for de 5 Aar fra 1856—57 til 1860—61 viser en bevilget Indtægt af næsten 6 Millioner Rd. og en virkelig Indtægt af 6,222,000 Rd. eller en Forskjel af henimod 4 pCt. for hvert af disse 5 Aar. Regnskabet for 1861—62 viser en bevilget Indtægt af 6,348,000 Rd. og en virkelig af 8,232,000 Rd., eller en Forskjel af 1,884,000 Rd., det er næsten 30 pCt. Denne Indtægsforsøgelse har naturligviis ikke fundet Sted ved Hjælp af de ordinære Skatter og Afgifter, som tilsammen vise en mindre Indtægt af omtrent 100,000 Rd., men derved, at Kontoen „Adskillige Indtægter“ har haft en Forsøgelse over Bevillingen af omtrent 1,980,000 Rd. Denne aldeles ekstraordinære Indtægt er fremkommen ved Salg af Obligationer, henhørende til Reservecapitalen, og i Stedet derfor at udstede 4 pCt. rentebærende Obligationer i Henhold til den ved Lov af 10de Marts 1861 om Anlæg af Sernbaner § 4 samt Finanslovens § 16 givne Bemyndigelse og for samtlige af Reservecapitalen benyttede Midler i denne at henlægge nye 4 pCt. rentebærende Obligationer til 96 pCt. for et nominelt Beløb af 1,999,400 Rd. eller, om man vil, ved at forsøge Statsgjælden med et 4 pCt. rentebærende Laan til 96 pCt. Bemyndigelsen til at optage Laanet har Finansministeren i de ovenanførte Love. Men, naar Indtægten er opført uden Bemærkning under Finanslovens § 5, da kan dette neppe ansees for korrekt, og Regnskabsoverfigten bliver derved mindre tydelig. En ekstraordinær Indtægt ved Laan bør vistnok optages i Regnskabet som ekstraordinær, og Posteringen under § 5 har det imod sig, at Bemyndigelsen til Laanet ligger i Finanslovens § 16, sammenholdt med Loven af 10de Marts 1861.

I Slutningen af Indledningen meddeles en Skrivelse fra Finansministeren af 14de Marts 1863, som indeholder de Regler, der følges ved Afslutning af Regnskaberne. Herover har Revisionen ikke hittet sig, men da Skrivelsen ender med, at Ministeriet, forsaavidt Rigsdagen bifalder Reglerne i det Hele, vil derom indbringe et Lovforslag, skal Udvalget ved at henvise til de ovenfor fremsatte Anskuelser om det Hensigtsmæssige ved et Budgetregnskab endnu